

ПОНЕЖЕ СИ ОПАЗИЛ МОЯТА ЗАПОВЕД ДА ИЗДЪРЖИШ,
ТО АЗ ЩЕ ОПАЗЯ ТЕБЕ ОТ ЧАСА НА ИЗПИТАНИЕТО,
КОЕТО ЩЕ ДОЙДЕ ВЪРХУ ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА ДА ИЗПИТА ОНЕЗИ,
КОИТО ЖИВЕЯТ ПО ЗЕМЯТА. ЕТО ИДА СКОРО, ДРЪЖ ЗДРАВО ТОВА,
КОЕТО ИМАШ, ЗА ДА НЕ ТИ ОТНЕМЕ НИКОЙ ВЕНЕЦА.

Откровение 3:10-11

Писанието говори за две възкресения. Едното от тях е когато Христос дойде за светиите Си и това е събитие, което вярващите в първата или в третата стража, трябва да чакат съвестно. Другото е при края на света.

Изниква един много важен въпрос- как може една надежда, за която вярващите от самото начало са инструктирани да чакат, да се забави толкова дълго? Дали едно обещание, чието изпълнение е било задържано толкова поколения, не е твърде измамно или поне невероятно да се изпълни в наши дни и дали не е глупаво да се храни такава надежда за настоящето?

ПЪРВО- тъй като Божието Слово определя завръщането на Господа като настояща надежда, не е наша работа да оспорваме Неговата истина, защото не можем да разберем принципа, по който Той действа.

ВТОРО- надеждата се дава на сърцето, не на главата, и сърцето, което е наистина вярно на Исус и копнее за Неговото завръщане, няма да престане да чака заради забавянето между него и предмета на желанието.

ТРЕТО- Исус ясно предупреждава учениците Си-едно предупреждение, което обхваща всички епохи-да не кажем в сърцата си:"Господарят ми се бави" и макар да намеква, че може да преминат няколко стражи преди да дойде часът на Неговото идване, все пак заявява, че "блажен е оня слуга, чийто господар, като си дойде, го намери да чака".

ЧЕТВЪРТО- Святият Дух с пълна сериозност предрича и ни предупреждава срещу духа, който пита:"Къде е обещаното Му пришествие, защото откак са се поминали бащите ни, всичко стои така, както е било от началото на създанието?" и ни напомня, че словото, което хората пренебрегнаха, когато им говореше за потопа, говори за още по-страшно осъждение (2Петър 3:4-7)

И ПЕТО- "за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години-като един ден", така че колкото и да изглежда, че се бави, "Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, а дълго ни търпи, понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат на покаяние".

Не е ли показателно, че хората и преди и сега презират богатствата на Божиата благост, въздържане и дълготърпение и превръщат дори благодатта Му в повод за подигравка над Неговите обещания, и презрение на заповедите Му? Колко сред самите Божии деца могат да изпитат сърцата си и да кажат-в това отношение нямам вина?